

alespoň padělána v úmyslu, by jí bylo někým použito k podvodným účelům, jde tu nade vše pochybnost o podstatnou vadu tohoto výroku hlavně proto, že se rozsudek vůbec nezabývá náležitostmi vyhledávanými k zločinu § 209 tr. zák. ve směru subjektivním a pozůstávajícími v tom, že »ve spojení s určitou osobou byly pachatelem uvedeny vědomě za okolností v § 209 tr. zák. vytýčených vymyšlené skutečnosti, zakládající skutkovou podstatu zločinu způsobem, že jimi osoba ta je křivě označována jako pachatel zločinu, jehož ve skutečnosti nespáchala«. Při tomto závažném nedostatku není napadený výrok udržitelným, bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a za předpokladů § 5 nov. k tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3364.

Byl-li určitý skutek (kontrahování dluhu) odsuzujícím rozsudkem podřaděn pod nedbalé jednání ve smyslu § 486 čís. 2 tr. zák., nelze bez porušení zásady ne bis in idem týž skutek novým rozsudkem kvalifikovati jako jednání úmyslné podle § 197 tr. zák., třebas bylo při onom hlavním přelíčení státnímu zástupci vyhrazeno stíhání (§ 263 tr. ř.) pro podvod; bylo na něm, by napadl onen rozsudek zmateční stížností, nikoliv, by si vyhradil stíhání a na témž skutkovém podkladě (§ 356 tr. ř.) podával novou obžalobu.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1928, Zm II 409/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 5. září 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 d), 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Jest připomenouti z moci úřední podle § 290 tr. ř. toto: Na obžalovaného byla podána původně obžaloba pro přečin zaviněného úpadku podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák., při čemž důvody obžalovacího spisu vycházely z předpokladu, že obžalovaný již v roce 1926 věděl o své platební neschopnosti, a mezi dluhy učiněnými po této době na úkor věřitelů se uvádějí dluhy kontrahované u firmy J. H. B. od 12. ledna do 18. dubna 1927 ve výši 12.647 Kč. Rozsudkem ze dne 9. března 1928 byl obžalovaný uznán vinným podle této obžaloby, a převzal rozsudek obzvláště i důvody obžaloby, že stěžovatel, byv si vědom již v září 1926 své platební neschopnosti, dělal na úkor věřitelů v roce 1927 nové dluhy ve výši 68.795 Kč, v kterémžto penízi obsaženy jsou i řečené dluhy u firmy B. ve výši 12.647 Kč. Při hlavním přelíčení, konaném v oné trestní věci dne 9. března 1928, vyhradil si státní zástupce stíhání

obžalovaného pro podvod, spáchaný na firmě B. v únoru až březnu 1927 a podal pak, když byla tato výhrada i rozsudkem vyslovena, na stěžovatele obžalobu této trestní věci pro zločin podvodu podle § 197, 200, 201 d), 203 tr. zák., spáchaný k újmě firmy B. vylákáním zboží v ceně 4.220 Kč dne 16. března 1927; obžaloba byla podána přímo bez dalšího šetření, poněvadž veškeré události, svědčící pro lstivost obžalovaného, byly beztak již vyšetřeny v předchozí trestní věci dříve, než byla podána první obžaloba pro přečin zaviněného úpadku. Zda je tento dluh 4.220 Kč obsažen v částce 12.647 Kč, uvedené v obžalobě původní, ze spisů bezpečně seznati nelze; zdá se však, že tomu tak jest, když v oné obžalobě je uvedeno, že dluhy u firmy B. ve výši 12.647 Kč byly kontrahovány v době od 12. ledna do 18. dubna 1927. Pokud by tomu bylo tak, bylo by ovšem nalézacímu soudu řešiti otázku, zda není stihání obžalovaného pro zločin podvodu právě ohledně tohoto dluhu a odsuzující rozsudek, o nějž tu jde, pochybené a nezákonné, bylo by zkoumati, zda tu nešlo vlastně v obou obžalobách a též v obou rozsudcích o jeden a tentýž skutek, totiž kontrahování dluhu u firmy B. dne 16. března 1927, při čemž tento skutek, a jen o to jde — byl jednou kvalifikován původním rozsudkem jako jednání nedbalé s hlediska § 486 čís. 2 tr. zák. a podruhé v nynějším rozsudku jako jednání úmyslné s hlediska §§ 197, 200 a 203 tr. zák. Poukázáno budiž na zásady §§ 262, 263 a 267 tr. ř., podle nichž nalézací soud při posouzení skutku obžalobou pozastaveného není vázán kvalifikací spisu obžalovacího, nýbrž musí zkoumati z moci úřední, zda netvoří skutek, na němž se obžaloba zakládá, ve spojitosti se skutečnostmi, kteréž při hlavním přelíčení vyšly najevo, jiný čin trestný. Pozůstával-li skutek v tom, že stěžovatel odebral na dluh u firmy B. dne 16. března 1927 zboží v ceně 4.200 Kč a shledal-li soud v tomto skutku přes to, že znal obsah průvodů (viz původní obžaloba a protokol o hlavním přelíčení), skutkovou podstatu činu nedbalého podle § 486 čís. 2 tr. zák., byl by mohl veřejný obžalobce napadnouti tento výrok zmateční stížností, poněvadž nebyl podřaděn přísnějšímu ustanovení §§ 197, 200 a 203 tr. zák., nebylo by mu však dovoleno, by si vyhradil opět stihání podle § 263 tr. ř. pro týž skutek a, by na témže skutkovém podkladě (§ 356 tr. ř.) podal přes původní odsuzující rozsudek novou obžalobu pouze za tím účelem, by byl též kvalifikován podle přísnějšího trestního zákona. Takový postup by se příčil zásadě, ovládající trestní řízení »ne bis in idem«, a nemohlo by dojiti k odsuzujícímu výroku, pokud by se ukázala správnost shora naznačených předpokladů co do totožnosti skutku, a pokud by státní zastupitelství i nadále na obžalobě setrvalo.

